

Στυλιανός Γεωργ. Κουκουλάκης

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ρούσσου Χούρδου 4 , ΤΗΛ/FAΧ 2811 101709

e-mail : s_koukoulakis@yahoo.com

Γ Ν Ω Μ Ο Δ Ο Τ Ι Κ Ο Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α

Π Ρ Ο Σ

ΤΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Θέμα : Ερώτημα ιατρού μέλους του ΙΣΗ σχετικά με τη δυνατότητα ιατρού , να συμμετάσχει σε εταιρικό σχήμα ξενοδοχειακής επιχείρησης νομικής μορφής ομόρρυθμης ή ετερόρρυθμης ή Ι.Κ.Ε.

Το ακριβές περιεχόμενο του ερωτήματος έχει ως ακολούθως :

«Θα ήθελα να υποβάλω το κάτωθι ερώτημα προς τον Ιατρικό Σύλλογο:

‘Υπάρχει ασυμβίβαστο για ελεύθερο επαγγελματία ιατρό να συμμετάσχει σε εταιρικό σχήμα ξενοδοχειακής επιχείρησης νομικής μορφής ομόρρυθμης ή ετερόρρυθμης ή Ι.Κ.Ε, ως ομόρρυθμος εταίρος και ένας εκ των διαχειριστών και νομίμων εκπροσώπων αυτής, χωρίς να ασκεί ενεργή διοίκηση της ξενοδοχειακής μονάδας ή να απασχολείται επαγγελματικά σε αυτήν;’

Ευχαριστώ»

Σχετικώς επάγομαι τα ακόλουθα :

Με την παρ. 1 του άρθρου 5 του Συντάγματος ορίζονται τα εξής :
«Καθένας έχει δικαίωμα αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική , οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας , εφόσον δεν τα δικαιώματα των άλλων ή τα χρηστά ήθη» , ενώ σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο της παρ.1 του άρθρου 22 του Συντάγματος : «Η εργασία αποτελεί δικαίωμα και προστατεύεται από το κράτος , που μεριμνά για την δημιουργία συνθηκών απασχόλησης

όλων των πολιτών για την ηθική και υλική εξύψωση του εργαζομένου αγροτικού και αστικού πληθυσμού».

Σύμφωνα δε με τον ισχύοντα Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας (Ν. 3418/2005) , και συγκεκριμένα το Άρθρο 6 παρ. 1 , περί κωλυμάτων – ασυμβίβαστων των ιατρών ορίζεται : *«Ο ιατρός μπορεί να ασκεί άλλο επάγγελμα ή επαγγελματική δραστηριότητα εφόσον δεν παρεμποδίζεται η ευσυνείδητη άσκηση της ιατρικής και δεν θίγεται η αξιοπρέπειά του ως ιατρού.»*

Με την διάταξη δηλαδή αυτή διατυπώνεται θετικά ότι ο γιατρός έχει δικαίωμα άσκησης άλλου επαγγέλματος ή επαγγελματικής δραστηριότητας , εφόσον δεν παρακωλύεται η ευσυνείδητη άσκηση της ιατρικής και δεν θίγεται η αξιοπρέπειά του ως ιατρού. Αυτό σημαίνει οποιαδήποτε επαγγελματική δραστηριότητα που είναι σύννομη και δεν αντίκειται στα χρηστά και συναλλακτικά ήθη. Η μόνη απαγόρευση που θεσπίζει ο νόμος για τους ιατρούς είναι να μην ασκούν ταυτόχρονα το επάγγελμα του φαρμακοποιού , οδοντιάτρου ή άλλου υγειονομικού επαγγέλματος , παρά μόνο υπό την προϋπόθεση της παύσης της ιατρικής και τη χρησιμοποίηση του τίτλου του γιατρού.

Επίσης , με το Άρθρο 57 του Β.Δ 11.10/7.11.1957 ορίζεται ότι : *«Η παράβαση των καθηκόντων και υποχρεώσεων των επιβαλλομένων εκ των διατάξεων του παρόντος , του Α.Ν 1565/1939 , του Κανονισμού Ιατρικής Δεοντολογίας , του εσωτερικού κανονισμού του οικείου Ιατρικού Συλλόγου , , αποτελεί πειθαρχικό παράπτωμα κρινόμενο και κολαζόμενο από το Πειθαρχικό Συμβούλιο του συλλόγου δια Πειθαρχικής Ποινής , ανεξαρτήτως πάσης ποινικής ευθύνης ή άλλης συνέπειας κατά τους κείμενους νόμους.»*

Από τις ανωτέρω διατάξεις ερμηνευόμενες αυτοτελώς και σε συνδυασμό μεταξύ τους , προκύπτουν τα ακόλουθα συμπεράσματα τα οποία αποτελούν την απάντηση για το ερώτημα που τέθηκε :

Στο Σύνταγμα θεμελιώνεται η αρχή προστασίας της επαγγελματικής ελευθερίας , που αποτελεί τον κανόνα , ο οποίος κάμπτεται μόνο όπου προβλέπονται ρητώς ή προκύπτουν από νόμο ή από κανονιστική πράξη θεμιτοί , κατά το Σύνταγμα , περιορισμοί και απαγορεύσεις. Με τη

διάταξη του Άρ. 5 παρ. 1 του Συντάγματος σκοπείται η κατοχύρωση της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας του ατόμου , που αποτελεί το κύριο περιεχόμενο της αξιοπρέπειας του και πραγματώνεται με την ελευθερία του ατόμου για την αδέσμευτη επιχείρηση ενεργειών που αναφέρονται στην κοινωνική , οικονομική και πολιτική δραστηριότητα του. Η καθιερούμενη όμως προστασία της οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας δεν είναι απόλυτη και δεν εμποδίζει τη θέσπιση νομοθετικών περιορισμών , εφόσον αυτοί είναι γενικοί και αντικειμενικοί και δικαιολογούνται από λόγους δημόσιου ή κοινωνικού συμφέροντος. Από τις διατάξεις του πρώτου εδαφίου της παρ. 1 του Αρ. 22 του Συντάγματος , προκύπτει ότι το δικαίωμα εργασίας , έχει ως περιεχόμενο μεταξύ άλλων , και την ελεύθερη κατά χρόνο , τόπο και τρόπο , άσκηση του επαγγέλματος.

Από τις διατάξεις δε του Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας , και συγκεκριμένα του Άρθρου 6 , καθώς και του Άρθρου 57 του ΒΔ 11.10/7.11.1957 , με τις οποίες θεσπίζεται η υποχρέωση ευσυνείδητης ασκήσεως του ιατρικού επαγγέλματος και **απαγορεύεται** η παράλληλη άσκηση άλλων επαγγελμάτων όταν με την άσκηση αυτή παρεμποδίζεται η ευσυνείδητη άσκηση της ιατρικής ή θίγεται η αξιοπρέπεια του ιατρικού επαγγέλματος , δεν εισάγεται μεν κώλυμα , ασυμβίβαστο ή αρνητική προϋπόθεση για την άσκηση εμπορικής δραστηριότητας από ιατρό , εισάγεται όμως δικαιολογημένος περιορισμός του τρόπου ασκήσεως του ιατρικού επαγγέλματος , υπό την έννοια ότι αν παρακωλύεται η ευσυνείδητη άσκηση της ιατρικής από την παράλληλη άσκηση εμπορικής δραστηριότητας , ο ιατρός παραβιάζει τον Κώδικα Ιατρικής Δεοντολογίας και υποπίπτει σε πειθαρχικό παράπτωμα τιμωρούμενο κατά αποκλειστική αρμοδιότητα , από το πειθαρχικό συμβούλιο του οικείου Ιατρικού Συλλόγου. Ως επάγγελμα ή επαγγελματική δραστηριότητα νοείται η με σκοπό τον βιοπορισμό δραστηριοποίηση στην οικονομική ζωή και με τη μορφή συμμετοχής ως εταίρου σε εμπορική – κερδοσκοπική εταιρεία οποιασδήποτε νομικής μορφής , ή ως εταίρου , διαχειριστή , μετόχου ή μέλους του ΔΣ σε κεφαλαιουχική εταιρεία. Η παράλληλη με την άσκηση της ιατρικής δραστηριοποίηση κατ' αρχήν επιτρέπεται , στην έκταση που δεν παρεμποδίζει την ευσυνείδητη άσκηση του ιατρικού

λειτουργήματος και δεν πλήττει την αξιοπρέπεια του ιατρού. Η ευσυνείδητη και αξιοπρεπής άσκηση του ιατρικού λειτουργήματος νοείται ως απαίτηση ζήλου , διαρκούς ετοιμότητας και αφοσίωσης στην άσκηση της ιατρικής , η οποία οφείλει να παραμένει σε κάθε περίπτωση η πρωταρχική και κύρια δραστηριότητα του ιατρού , καθώς , ακόμη και κατά τη διάρκεια της τυχόν παράλληλης άσκησης επαγγελματικής δραστηριοποίησής του , ο ιατρός διατηρεί την ιατρική του ιδιότητα.

Η διάταξη με τη διατύπωση που υιοθέτησε ο νομοθέτης μάλλον αίρει οποιαδήποτε επιφύλαξη σε βάρος της ελευθερίας άσκησης και άλλου επαγγελματικού έργου , παρά επιβάλλει περιορισμούς. Βέβαια η ευρύτατη αυτή ελευθερία οριοθετείται από δύο ρητώς αναφερόμενους αλλά εξαιρετικά αόριστους όρους , την υποχρέωση ευσυνείδητης άσκησης της ιατρικής και την αξιοπρέπεια του ιατρού. Το κατά πόσον μια παράλληλη επαγγελματική δραστηριότητα ενός ιατρού παρεμποδίζει την άσκηση της ιατρικής , είναι ένα ζήτημα πραγματικό και θα κριθεί κατά περίπτωση με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής. Από τη διατύπωση του Άρ. 6 παρ. 1 του ΚΙΔ , συνάγεται ότι το όριο δεν εξαρτάται από το παράλληλο επάγγελμα ή την επαγγελματική δραστηριότητα , αλλά από το πόσο το επάγγελμα αυτό επηρεάζει την άσκηση της ιατρικής. Ο περιορισμός δεν εξαρτάται από τη φύση ή το είδος του επαγγέλματος , αλλά από τη δυνατότητα ευσυνείδητης και αξιοπρεπούς άσκησης της ίδιας της ιατρικής.

Σύμφωνα επομένως με τα όσα αναφέρονται παραπάνω η απάντηση στο ερώτημα που τέθηκε στον ΙΣΗ περί συμμετοχής ιατρού σε μη ιατρική Εταιρεία , είναι καταφατική , υπό τις προϋποθέσεις που αναφέρονται πιο πάνω.

Για τον Ιατρικό Σύλλογο Ηρακλείου

Ο Γνωμοδοτών Δικηγόρος

Ηράκλειο 5.12.2017